

НИКИ ФРЕНЧ

В ОЧАКВАНЕ НА
СРЯДА

Превод от английски
Антоанета Тошева

AMG
PUBLISHING

София • 2017

1

По нищо не личеше, че нещо не беше наред. Това бе една обикновена терасовидна къща* в следобеда на една обикновена сряда през месец април. Подобно на останалите къщи по улицата, и тази имаше дълъг и тесен вътрешен двор. Съседният двор вляво беше занемарен от дълги години. Мястото беше обрасло с коприва и къпинови храсти, в горния му край имаше пластмасов пясъчник, пълен със застояла вода, и малка футболна вратичка, килната на една страна. Дворът от другата страна беше павиран с настлана с дребен чакъл алея, с растения в глинени саксии, столове, които собствениците сгъваха през зимата и прибираха в бараката, и барбекю, покрито с черен брезент, което щеше да бъде изнесено в средата през летните месеци.

Но точно този двор имаше морава, която тази година беше окосена за пръв път. Старата ябълка с огънат ствол беше отрупана с цъфнали бели цветчета. Розите и другите храсти по края бяха подрязани толкова ниско, че приличаха на къси пръчки. Около кухненската врата грееха редици от оранжеви лалета. Под прозореца имаше една маратонка със завързани връзки, празни саксии, хранилка за птици, по чиято равна повърхност бяха разпилени семенца, и две празни бирени бутилки до стъргалката за обувки.

* Т.нар. терасовидни къщи са били „внесени“ в Англия през XVII в. от Италия. Долепени една до друга, те образуват „тераса“ – поредица от еднакви къщи, всяка от които има заден (вътрешен) двор. – *Бел. прев.*

От едно ъгълче в двора бавно се приближи котката, спря се пред кухненската врата и вдигна глава сякаш очакваше нещо. След това се вмъкна през отвора за котки и влезе в кухнята с нейния покрит с плочки под, голяма маса поне за шестима души и махагонов уелски шкаф, който беше твърде голям за стаята и беше отрупан с изложени на показ порцеланови съдове и всякакви други вещи: тубички със засъхнало лепило, пликове със сметки, готварска книга, отворена на рецепта за морски дявол с консервирани лимони, свити на топка къси чорапи, банкнота от пет лири, малка четка за коса.

От метална релса над готварската печка висяха тигани. До кухненската мивка беше оставена кошница със зеленчуци, на малка лавица бяха подредени още дузина готварски книги, на перваза на прозореца имаше ваза с цветя, които бяха почнали да вехнат, на масата се виждаше разтворен учебник. На стената беше окачена бяла дъска, на която с червен маркер беше написан списък с неотложни задачи. На един от кухненските плотове беше оставена чиния с недоизядена препечена филийка, вече изстинала, а до нея стоеше чаша чай.

Котката се наведе, доближи муцунката си до купичката с котешка храна, хапна няколко гранулки, внимателно се почисти с лапичка и промъквайки се през кухненската врата, която бе винаги отворена, продължи навътре в къщата, покрай малката тоалетна вляво и нагоре по двете стъпала. Заобиколи една счупена стъклена купа и мина край кожената чанта с дълга дръжка, която лежеше на пода в антрето. Чантата беше обърната обратно и съдържанието ѝ се беше разсипало по дъбовите дъски. Червило и пудра за лице, отворен пакет с хартиени кърпички,

ключове за кола, четка за коса, малко синьо тефтерче с прикрепена към него химикалка, кутийка парацетамол, бележник с телена подвързия. Малко по-нататък се виждаше разтворено портмоне, около което бяха пръснати няколко членски карти („Анонимни алкохолици“, Британски музей). На боядисаната в кремаво стена висеше, килната на една страна, сложена в рамка хартиена репродукция от стара изложба на картини на Ван Гог, а на пода със счупена рамка лежеше голяма семейна снимка: мъж, жена и три деца с широки усмивки.

Котката си проправи път сред бъркотията и тръгна към всекидневната в предната част на къщата. През отворената врата се виждаше просната на пода ръка, чиято част от китката надолу беше закръглена и силна, с ниско изрязани нокти и златна халка на безименния пръст. Котката я подуши, после близна китката. Покатери се върху проснатото тяло, облечено с небесносиня блуза и черен панталон, и започна да мърка и да мачка с лапички мекия корем. Търсейки внимание, тя зарови муцунката си в гъстата тъмнокестенява коса със сребърни нишки, прихваната хлабаво отзад. В меката част на ушите се виждаха малки златни топчета. Около врата проблясваше тънка верижка с медальон. Кожата ухаеше на рози и на още нещо. Котката потърка тялото си в лицето и изви гръб.

След известно време тя се отказа, отиде и седна на фотьойла и започна да се мие, тъй като козината ѝ се беше изцапала и лепнеше.

Дора Ленъкс се връщаше с бавна крачка от училище. Чувстваше се уморена. Беше сряда и последният час беше по естествени науки, след което беше отишла на ре-

петиция на групата за американски суинг в клуба за следучилищни занимания. Тя свиреше на саксофон – лошо и накъсано, но учителят по музика като че ли не го забелязваше. Беше се съгласила да се включи в групата само защото приятелката ѝ Кам я бе убедила, но Кам май вече не ѝ беше приятелка – шушукаше и се кикотеше с други момичета, които нямаха скоби на зъбите, не бяха кльошави и срамежливи, а напротив – дръзки и закръглени, с черни дантелени сутиени, с бляскави устни и предизвикателни погледи.

Раницата на Дора, пълна с учебници, се удряше в гърба ѝ, калъфът на саксофона се триеше в краката ѝ, а найлоновият плик, който се беше издул от готварските прибори и металната кутия с прегорели кифлички, които беше изпекла в часа по готварство, се беше скъсал. С радост забеляза, че колата им бе паркирана пред вкъщи. Това означаваше, че майка ѝ си беше у дома. Не обичаше да се прибира, когато вкъщи нямаше никого, а стаите бяха тъмни и потискащо тихи. Майка ѝ вдъхваше живот на всичко: миялната машина бръмчеше, често във фурната се печеше кейк или пък на масата я чакаше метална кутия със сладки, в чайника се топлеше вода за чай – оживление, сред което Дора се чувстваше уютно.

Когато отвори пътната врата и тръгна по късата, застлана с плочи пътека в малката градинка, тя видя, че входната врата беше открената. Може би беше пристигнала непосредствено след майка си? Или след брат си Тед? Чуваше се някакъв звук, пулсиращ електронен звук. Когато се приближи, видя, че малкият прозорец с матирано стъкло непосредствено до входната врата беше счупен. На стъклото имаше дупка и беше вдлъбнато на-

вътре. Докато наблюдаваше втрещено странната гледка, усети някакво докосване до крака си и погледна надолу. Котката се галеше в нея и Дора забеляза, че е оставила ръждиво петно по новите ѝ дънки. Тя влезе вкъщи и небрежно остави чантите си на пода. На изтривалката във входното антре се бяха посипали големи късове стъкло от счупения прозорец. Налагаше се да го поправят. Поне вината не беше нейна. Вероятно е бил Тед. Той постоянно чупеше по нещо: керамични чаши, стъклени чаши, прозорци. Всичко, което лесно се чупеше. Подуши някаква миризма. Миришеше на изгоряло.

– Мамо, прибрах се – провикна се тя.

На пода беше истинска бъркотия – голямата семейна фотография, чантата на майка ѝ, изсипаното ѝ съдържание. Все едно в къщата бе вилняла буря, която бе съборила едни предмети и изпочупила други. За миг Дора видя отражението си в огледалото над масата: малко бяло лице, тънки кестеняви плитки. Тя влезе в кухнята, където миризмата беше най-силна. Отвори вратичката на фурната и пушекът я блъсна като горещо дихание, от което тя се закашля. Взе една кухненска ръкавица, издърпа тавата за печене от най-горната скара и я сложи отгоре на печката. В тавата имаше шест овъглени тестени кръгчета, които за нищо не ставаха. Майка ѝ понякога ѝ печеше сладки, за да може да си хапне след училище. Дора затвори вратата и изключи газта. Аха, ясно. Фурната беше забравена включена и сладките бяха изгорели. Алармата и пушекът бяха изплашили Мини и тя се беше втурнала да бяга, изпочупвайки разни предмети. Но защо бяха изгорели сладките?

Тя се провикна още веднъж. Видя свитата длан на пода, но продължи да вика, без да мърда.

– Мамо, прибрах се!

Направи няколко крачки назад към антрето, като не преставаше да вика. Вратата на всекидневната бе леко отворена. Вътре се виждаше нещо. Тя блъсна вратата и влезе в стаята.

– Мамо?

Отначало, замаяна и объркана, тя видя петна от червена боя по стената отсреща и по дивана и още по-големи и лепкави петна по пода. После закри устата си с ръка и чу как леко стенание се изтръгна от гърлото ѝ, след което страховитата стая се изпълни с писък, който ставаше все по-оглушителен. Тя затули с длани ушите си, за да не го чува, но стенанието вече изпълваше цялото ѝ същество. Това не беше боя, а кръв, поточета от кръв, а после цяло езеро от кръв около нещото, което лежеше в краката ѝ. Една просната ръка, часовник на китката, който продължаваше да отмерва времето, едно отпуснато тяло със синя блуза и черен панталон, една наполовина събута обувка. Всичко това ѝ беше познато. Но лицето бе неузнаваемо, защото едното око го нямаше, а устата бе разбита и през изпочупените зъби към нея се носеше безмълвен вик. В едната половина от черепа зееше огромна кухня, пълна с кръв, късчета мозък, хрущял и кости, все едно някой се бе опитал да го размаже.